

התערוכה **א-א-א-אני רואה עכשיו** אינה תערוכה קבוצתית ולא בעלת תמה מרכזית, אינה מפגן כוח ולא מעשה הפשטה מעורפל, אלא סימון של רגע נטול אפליה בזמן ומקבץ אקראי של תפיסות עולם, הלחמה זמנית של שיתופי פעולה והסתכלות ישירה על העולם.

התערוכה אינה באה לחקוק, לבקש וללמד, אלא לרגש, להפנט, לתת בנדיבות, להישיר מבט ולהיות היא עצמה. מוקד התערוכה הוא וידאו - וידאו כאמצעי לביטוי עצמי, כאופן פעולה אנוכי, כשלוחה טכנולוגית של הגוף וכמחשבה המעורה בעולם. על אף ההקשר האמנותי שלו, הווידאו הוא רק דרך נוספת, עוד מכשיר, שפה שהוטמעה, דחף לא מנוסח למסור את אשר על ליבנו בעולם דיגיטלי חסר גבולות. התערוכה מאמצת מבט תמים שבו וידאו הוא מבע נטול אידאולוגיה, תופעה בלתי אמצעית, שקר גלוי, מפגש כנה של התמסרות דוחייה, ולכל הפחות — מופע בלתי משוחד וחסר פניות, בין שהוא מיוצר על ידי אמניות ואמנים ישראלים ובין שהוא מופיע ביטיוב, בנטפליקס, בזום, במזל"ט, בקרייקי, באינסטגרם או בקולנוע. בכל המקרים, הווידאו הוא תמיד יציר הדמיון האנושי, המציאות והטכנולוגיה, ובהנחה שהכוונה העמוקה של היוצר/ת נעלמת מעינינו, כלום יש הבדל בין סרטון המוצג בטיימס סקוור, בגלריה או בקליניקה של רופא השיניים? במובן זה, התערוכה דוחה את הטענה שהמדיום הוא מסר, גורסת שמערך הציפיות אינו ברור מאליו כלל, ואף מאמינה שהשתתפות הרגשית והקוגניטיבית של הצופה תקיים מפגש בלתי צפוי עם עבודות הווידאו בכל מקרה. מאמץ, השתוות, התנגדות, הזדהות, אהבה ושנאה — אלו איכויות שאינן תלויות במדיום ובתכונה שהוא מציע, אלא בנקודת המבט של הצופה ובהפקרה של הדעת למכאניות של חוקי האקראיות.

אוצר: איתן בוגנים

פוסטר מלصق Poster

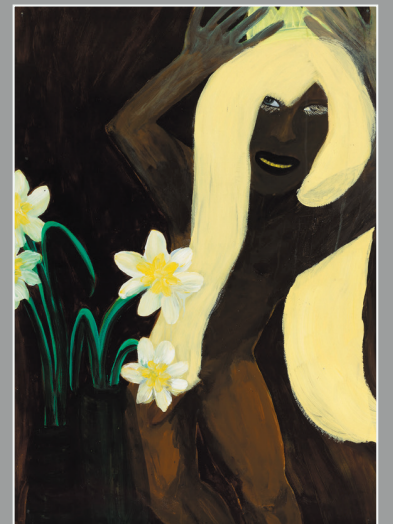
אפרת ניר

إفرات نير

Efrat Nir

מתוך 10th of the month, עמוד 45, צילום מעובד
 من 10th of the month, ص 45, معالجة صورة
 From 10th of the month, p.45, retouched image

מידות משתנות, مقاييس مختلفة, dimensions variable
 2020

עדה עובדיה
عاده عوفاديا
Ada Ovadia

ללא כותרת, צבעי אקריליק ולכה על נייר
 بدون عنوان, ألوان أكريل وورنيش على ورق
 Untitled, acrylic and lacquer on paper

100x70
 2020-2017

מعرض **א-א-א-אני רואה עכשיו** אינו מערץ לה תימה רשמית, אינו מציג תערוכה מרכזית, אינו מפגן כוח ולא מעשה הפשטה מעורפל, אלא סימון של רגע נטול אפליה בזמן ומקבץ אקראי של תפיסות עולם, הלחמה זמנית של שיתופי פעולה והסתכלות ישירה על העולם. התערוכה אינה באה לחקוק, לבקש וללמד, אלא לרגש, להפנט, לתת בנדיבות, להישיר מבט ולהיות היא עצמה. מוקד התערוכה הוא וידאו - וידאו כאמצעי לביטוי עצמי, כאופן פעולה אנוכי, כשלוחה טכנולוגית של הגוף וכמחשבה המעורה בעולם. על אף ההקשר האמנותי שלו, הווידאו הוא רק דרך נוספת, עוד מכשיר, שפה שהוטמעה, דחף לא מנוסח למסור את אשר על ליבנו בעולם דיגיטלי חסר גבולות. התערוכה מאמצת מבט תמים שבו וידאו הוא מבע נטול אידאולוגיה, תופעה בלתי אמצעית, שקר גלוי, מפגש כנה של התמסרות דוחייה, ולכל הפחות — מופע בלתי משוחד וחסר פניות, בין שהוא מיוצר על ידי אמניות ואמנים ישראלים ובין שהוא מופיע ביטיוב, בנטפליקס, בזום, במזל"ט, בקרייקי, באינסטגרם או בקולנוע. בכל המקרים, הווידאו הוא תמיד יציר הדמיון האנושי, המציאות והטכנולוגיה, ובהנחה שהכוונה העמוקה של היוצר/ת נעלמת מעינינו, כלום יש הבדל בין סרטון המוצג בטיימס סקוור, בגלריה או בקליניקה של רופא השיניים? במובן זה, התערוכה דוחה את הטענה שהמדיום הוא מסר, גורסת שמערך הציפיות אינו ברור מאליו כלל, ואף מאמינה שהשתתפות הרגשית והקוגניטיבית של הצופה תקיים מפגש בלתי צפוי עם עבודות הווידאו בכל מקרה. מאמץ, השתוות, התנגדות, הזדהות, אהבה ושנאה — אלו איכויות שאינן תלויות במדיום ובתכונה שהוא מציע, אלא בנקודת המבט של הצופה ובהפקרה של הדעת למכאניות של חוקי האקראיות.

القِيم: إيتان بوجانيم

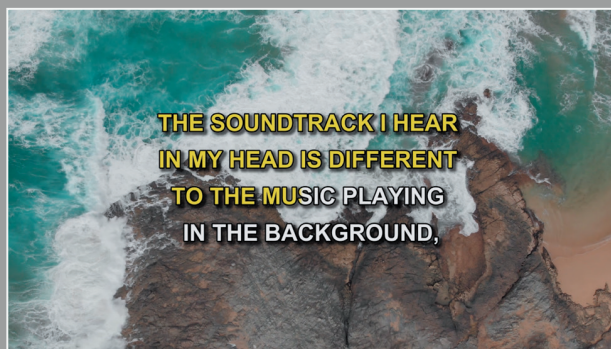
תמר כץ
تمار كاتس
Tamar Katz

11:15'
 2021

שי איגנץ
شاي إيجنتس
Shai Ignatz

איגנציו, וידאו
 أيغنتسيو, فيديو
 Ignatzio, video

03:23'
 2007

The exhibition **vi-vi-vi-video now** is not a group exhibition, nor does it have a central theme. It is not a demonstration of strength nor a vague act of abstraction. Instead, it marks a chance moment in time, without prejudice, a random cluster of worldviews, a temporary melding of collaborations and a direct look at the universe. This exhibition makes no attempt to research, ask anything, or teach, but comes to excite, hypnotize, give generously, gaze directly at the viewer and be itself.

This exhibition focuses on video as a means of self-expression, a technological extension of the body, and as thought involved and aware of the world. Despite its artistic context, video is just one more pathway, another instrument, a language that has been assimilated, an unformulated drive to convey what we feel in a limitless digital universe. The exhibition adopts an innocent gaze in which video is ideologically-free expression, an unmediated phenomenon, an open lie, a sincere encounter of devotion and rejection, and at least, is an unprejudiced and bias-free medium. No matter whether made by Israeli artists or appearing on YouTube, Netfilx, Zoom, drone photography, karaoke, Instagram, or cinema, in every case, video is always the creation of human imagination, reality, and technology. Assuming that the deep intent of its creator is invisible, is there any difference between a clip screened in Times Square, in a gallery, or in a dentist's office? In this sense, the exhibition refutes the argument that the medium is the message, and argues that the system of expectations is not at all obvious. It even believes that the visitor's emotional and cognitive infrastructure will produce an unexpected encounter with the video works in any case. Effort, astonishment, resistance, identification, love and hate — these are the qualities that do not depend on the medium or on the quality it offers, but on the viewpoints of viewers and on the release of the mind into the mechanicalness of the laws of chance.

Curator: Eitan Buganim

השירים של גדולי-הסנפיר (חלק א'), מיצב וידאו תלת-ערוצי
 اغاني الحوت الاحدب (الجزء الاول), عمل تركيبى فيديو, ثلاثي القنوات
 The Songs of The Humpback Whales (part I), Three-channel video installation

מוזיקה - תאי רונה
موسيقى - تاي رونا
Music - Tai Rona

11:15'
 2021

שי איגנץ
شاي إيجنتس
Shai Ignatz

איגנציו, וידאו
 أيغنتسيو, فيديو
 Ignatzio, video

03:23'
 2007

אבי קריספין ואוסקר פיטרס
آفي كريسبين وأوسكار بيترس
Avi Krispin and Oscar Peters

SOME CALL IT DESTINY, I CALL IT INTESTINY
 וידאו, הדפסה על בד, במת קרייקי
 ليكويك رخصم، شى قم اللمع اعيط بويفيد
 Printed fabric, stage and karaoke installation

מידות משתנות, مقاييس مختلفة, dimensions variable
 2021

vi-vi-vi-video now

Artists: Yasmin Davis and Efrat Nir, Tamar Katz and Tai Rona, Lee Nevo and Or Rimer, Ada Ovadia and Shai Ignatz, Ruth Patir and Ana Wild, Avi Krispin and Oscar Peters

Curator: Eitan Buganim

Producer: Sivan Yehezkel

April - June 2021

Leaflet

Hebrew editing: Ruthi Megides

Arabic translation: Nawaf Atamnah

English editing: J. Appleton

The New Gallery — Artists' Studios at Teddy Stadium, Visual Art Division, Arts and Culture Department, Jerusalem Municipality

Director and Curator: Tamar Gspan-Greenberg

Measurements are given in centimeters, height x width
 All photos are courtesy of the Artists, Avi Amsalem

א-א-א-אני רואה עכשיו

התערוכה **א-א-א-אני רואה עכשיו** אינה תערוכה קבוצתית ולא בעלת תמה מרכזית, אינה מפגן כוח ולא מעשה הפשטה מעורפל, אלא סימון של רגע נטול אפליה בזמן ומקבץ אקראי של תפיסות עולם, הלחמה זמנית של שיתופי פעולה והסתכלות ישירה על העולם.

התערוכה אינה באה לחקוק, לבקש וללמד, אלא לרגש, להפנט, לתת בנדיבות, להישיר מבט ולהיות היא עצמה. מוקד התערוכה הוא וידאו - וידאו כאמצעי לביטוי עצמי, כאופן פעולה אנוכי, כשלוחה טכנולוגית של הגוף וכמחשבה המעורה בעולם. על אף ההקשר האמנותי שלו, הווידאו הוא רק דרך נוספת, עוד מכשיר, שפה שהוטמעה, דחף לא מנוסח למסור את אשר על ליבנו בעולם דיגיטלי חסר גבולות. התערוכה מאמצת מבט תמים שבו וידאו הוא מבע נטול אידאולוגיה, תופעה בלתי אמצעית, שקר גלוי, מפגש כנה של התמסרות דוחייה, ולכל הפחות — מופע בלתי משוחד וחסר פניות, בין שהוא מיוצר על ידי אמניות ואמנים ישראלים ובין שהוא מופיע ביטיוב, בנטפליקס, בזום, במזל"ט, בקרייקי, באינסטגרם או בקולנוע. בכל המקרים, הווידאו הוא תמיד יציר הדמיון האנושי, המציאות והטכנולוגיה, ובהנחה שהכוונה העמוקה של היוצר/ת נעלמת מעינינו, כלום יש הבדל בין סרטון המוצג בטיימס סקוור, בגלריה או בקליניקה של רופא השיניים? במובן זה, התערוכה דוחה את הטענה שהמדיום הוא מסר, גורסת שמערך הציפיות אינו ברור מאליו כלל, ואף מאמינה שהשתתפות הרגשית והקוגניטיבית של הצופה תקיים מפגש בלתי צפוי עם עבודות הווידאו בכל מקרה. מאמץ, השתוות, התנגדות, הזדהות, אהבה ושנאה — אלו איכויות שאינן תלויות במדיום ובתכונה שהוא מציע, אלא בנקודת המבט של הצופה ובהפקרה של הדעת למכאניות של חוקי האקראיות.

א-א-א-אני רואה עכשיו

אמנים: יסמין דיוויס ואפרת ניר, תמר כץ ותאי רונה, לי נבו ואור רימר, עדה עובדיה ושי איגנץ, רות פתיר ואנה ווילד, אבי קריספין ואוסקר פיטרס

אוצר: איתן בוגנים
 מפיקה: סיון יחזקאל
 אפריל - יוני 2021

דפדפת
 עריכה הטקסט בעברית: רותי מגידס
 תרגום לערבית: נוואף אתאמנה
 תרגום לאנגלית: J. Appleton

הגלריה החדשה — סדנאות האמנים טדי של המחלקה לאמנות פלסטית, האגף לתרבות ואמנויות, עיריית ירושלים

ניהול ואוצרות: תמר גיספאן-גרינברג

המידות נתונות בסנטימטרים, רוחב x גובה
 כל התצלומים באדיבות האמנים ואבי אמסלם